

Arrest

nr. 324 203 van 27 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LIEVENS, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juni 2021 treedt de moeder van verzoeker in het huwelijk met de heer S.V.D.B., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Verzoeker dient op 1 augustus 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische stiefvader. Op 27 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een positieve beslissing inzake deze aanvraag.

1.3. Op 21 december 2023 spreekt de familierechtbank van Dendermonde de echtscheiding uit tussen de moeder van verzoeker en zijn Belgische stiefvader.

1.4. Op 16 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.M.]

Voorna(a)m(en): [J.G.]

Nationaliteit: Brazilië

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 01.08.2024 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 21.02.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als stiefzoon van de Belg [V.D.B.S.] ([...]) met wie hij zich vestigde.

Op 21.12.2023 werd door de familierechtbank van Dendermonde de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkenes moeder, mevrouw [A.B.V.D.B.A] ([...]) en de Belgische referentiepersoon. Er is vanaf dan geen sprake meer van enige familieband met de Belgische onderdaan. Bijgevolg is er ook geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging met een Belg.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 17.06.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 24.06.2024. Betrokkene heeft de volgende stukken voorgelegd:

- Loonfiches met [R.L.]*
- Attest OCMW niet-ten-laste*
- Inschrijving Nederlandse lessen*
- Historiek van woonst*
- Verklaring lidmaatschap CM*
- Vrijstelling deelname test Maatschappelijke oriëntatie*
- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid*
- Individuele rekening 2023*
- Voorlopige berekening voorstel vereenvoudigde aangifte*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 24.07.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij diende zijn verblijfsaanvraag op basis van de heer [V.D.B.] in op 01.08.2022. Reeds op 21.12.2023 werd de echtscheiding tussen betrokkenes moeder en zijn stiefvader uitgesproken. Er is geen familieband meer met de Belgische onderdaan sedert dan. Er is aldus geen sprake van drie jaar gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk. De gevallen onder 2° en 3° zijn bijgevolg niet op hem van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet aan geen der uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4 van de Verblijfswet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten

blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 24.06.2024 de Schengenzone binnen via Frankfurt am Main. Op 01.08.2022 diende hij zijn verblijfsaanvraag in, nu dus iets meer dan twee jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en hij zijn hele jeugd en het merendeel van zijn leven in Brazilië heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Brazilië dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans via [I.J.] als interimair tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Blijkens de voorgelegde overeenkomst voor uitzendarbeid was hij in juli 2024 tewerkgesteld bij [D.M.] als schoonmaker van motorhomes en dit wegens een tijdelijke verhoging van het werk. Of betrokkene thans nog bij dezelfde werkgever ter beschikking wordt gesteld kan niet uit het dossier blijken. Volgens de Dolsis-database is betrokkene wél nog steeds via [I.J.] aan het werk via weekcontracten. Hoeveel hij thans verdient kan niet in het dossier worden vastgesteld, noch kan uit de voorgelegde stukken worden afgeleid dat hij oog heeft op een vaste tewerkstelling. Gelet op de in de tijd beperkte aard van de tewerkstelling en het gebrek aan informatie over zijn netto-inkomsten en een mogelijke vaste job, volstaat het feit dat betrokkene als interimair tewerkgesteld is niet om zijn verblijfsrecht te behouden.

Voor zover betrokkene zou aanvoeren dat hij thans bij zijn moeder woonachtig is en hij ook via haar over inkomsten kan beschikken, dient te worden opgemerkt dat heden het verblijfsrecht van zijn moeder ook werd beëindigd, waardoor zij niet langer in staat is om op legale wijze in België te werken en naar de toekomst toe dus ook geen rekening kan worden gehouden met de in het verleden verkregen inkomsten uit arbeid die mevrouw verkreeg.

Betrokkene legt een bewijs van vrijstelling van het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject, waarvan de cursus maatschappelijke integratie en taallessen onderdelen zijn, verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bovendien bewijst betrokkene niet dat hij de taallessen ook effectief heeft met vrucht heeft gevolgd. Hij toont bijgevolg met de voormelde stukken niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene woont thans samen met zijn moeder, broer en zussen. Echter werd ook van deze personen heden het verblijfsrecht beëindigd. Geen enkel gezinslid geniet thans nog een verblijfsrecht in België. Het staat hen vrij om zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen verblijven. Bovendien is deze beslissing geen verwijderingsbeslissing, zodat de gezinskern er niet door wordt aangetast.

Betrokkene maakt geen gewag van andere relaties met in België verblijvende personen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert dat er op een pertinente wijze rekening werd gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bij het besluiten tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij.

Terwijl de materiële motiveringsplicht Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om haar beslissing te steunen op motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn. Deze motieven dienen feitelijk juist, volledig en pertinent te zijn.

Zodat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

Toelichting:

De bestreden beslissing stelt:

[...]

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat verwerende partij al te makkelijk verwijst naar het feit dat de moeder van verzoekende partij, mevrouw [B.V.D.B.], haar verblijfstitel werd ingetrokken.

Deze beslissing tot intrekking is namelijk eveneens het voorwerp van een procedure tot vernietiging bij uw raad.

In dit verzoek tot vernietiging werd geargumenteed dat mevrouw [B.V.D.B.] zich in een schrijnende situatie bevond cf. art. 42quater, paragraaf 4, 1ste lid, 4°:

Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partijen, onder andere, een kopie van het echtscheidingsvonnis overmaakten aan Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals hierboven reeds geciteerd stelt het tussengekomen echtscheidingsvonnis onomwonden:

(...)

De stukken 2 en 3 van eiseres (mevrouw [B.V.D.B.], red.), zijnde een outprint van een Facebookpagina en het chatverkeer tussen verweerder (dhr. [V.D.B.], red.) en een andere vrouw, tonen aan dat verweerder er een overspelige relatie op na houdt. Ter zitting van 7 december 2023 werd door verweerder ook niet ontkend dat hij een relatie heeft met een andere vrouw (zie het proces-verbaal van terechtzitting).

De bekentis door verweerder van zijn overspelige relatie volstaat om aan te tonen dat het huwelijk van partijen niet alleen ontworcht is, doch ook dat de voortzetting van het samenleven van partijen redelijkerwijze onmogelijk is geworden.

(...)

Zoals supra reeds gesteld werd mevrouw [B.V.D.B.] werkelijk mentaal geterroriseerd door haar toenmalige echtgenoot, reden waarom de procedure bij hoogdringendheid werd ingeleid middels een dagvaarding in familiaal kort geding (cf. stuk 3 verzoekende partijen).

In haar inleidende dagvaarding, in tempore non suspecto, schreef mevrouw [B.V.D.B.] bij monde van haar raadsman reeds:

“(…)

Op heden dreigt gedaagde ermee dat hij verzoekster op straat zal zetten met haar kinderen. Hij gedraagt zich agressief tegenover verzoekster en wil zo snel mogelijk huwen met zijn nieuwe partner.

(…)”

Het hoeft met andere woorden geen uitvoerig betoog dat de laatste maanden van de relatie tussen partijen mentaal een zware tol hebben geëist op het psychisch welzijn van mevrouw [B.V.D.B.].

Eenzijds herhaalt mevrouw [B.V.D.B.] dat het enorm vernederend was dat dhr [V.D.B.] zijn overspelige relatie zelfs niet geheim hield, wel integendeel: hij pronkte ermee op sociale media. Daarnaast ging dhr. [V.D.B.] alsmäär drastischer te werk om haar het leven zuur te maken en haar de facto te dwingen om de gezinswoning te verlaten met haar minderjarige kinderen. Hij dreigde er zelfs mee de sloten te laten veranderen en haar op straat te zetten.

Ondanks het feit dat de overspelige relatie van dhr. [V.D.B.] duidelijk wordt vermeld in het tussengekomen echtscheidingsvonnis en dit vonnis ontegensprekelijk deel uitmaakt van het administratief dossier van Dienst Vreemdelingenzaken, heeft laatstgenoemde hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

In de beslissing wordt in tegendeel gesteld dat er “niet kan blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest”.

Welnu, dergelijke gegevens bevinden zich wél in het dossier.

Nochtans is Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing in deze zin gehouden om rekening te houden met en onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster, indien het administratief dossier indicaties bevat die kunnen wijzen op een bijzonder schrijnende situatie⁹ zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet. In casu zijn dergelijke indicaties zeker voorhanden (met name het echtscheidingsvonnis waarnaar verzoekende partijen ten overvloede verwijzen).

Dat het administratief dossier geen indicaties zou bevatten voor fysiek geweld kan hier geen afbreuk aan doen.

De wetgever heeft immers niet enkel het fysieke geweld beoogd als uitzondering waarbij geen einde aan het verblijf wordt gesteld. Er dient ook rekening gehouden te worden met de geestelijke geweldplegingen.

Wanneer verwerende partij stelt dat het administratief dossier geen gegevens bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er sprake is van een schrijnende situatie, is dit een motivering die flagrant in strijd is met inhoud van het dossier. Dergelijke motivering mist dan ook feitelijke grondslag.

Hoewel Uw Raad nog geen uitspraak heeft gedaan omtrent de gegrondheid van het verzoek tot vernietiging ingeleid door mevrouw [B.V.D.B.], is verzoekende partij van mening dat de beslissing tot intrekking van het verblijf van zijn moeder manifest ongegrond is.

Indien Uw Raad zou besluiten tot vernietiging van de beslissing tot intrekking van het verblijf van mevrouw [B.V.D.B.], werpt dit evident een ander licht op onderhavige beslissing, nu dit zou betekenen dat zowel de moeder van verzoekende partij als zijn minderjarige broers en zussen nog steeds over een geldige verblijfstitel in België zouden beschikken. Dit geldt zeker voor verzoekende partij, aangezien hij nog steeds woonachtig is bij zijn moeder en zijn minderjarige broers en zussen.

In die zin is de bestreden beslissing die tot intrekking van het verblijf van verzoekende partij besluit minstens voorbarig en dient zij te worden vernietigd.

Artikel 42quater, paragraaf 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Door zich te steunen op de beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder van verzoekende partij, terwijl deze beslissing cf. bovenvermelde argumentatie manifest ongegrond is, houdt verwerende partij op geen adequate wijze rekening met de gezinssituatie van verzoekende partij.

[...]

Ten tweede houdt verwerende partij, cf. bovenvermeld artikel, op een niet-adequate manier rekening met de economische situatie van verzoekende partij en haar sociale en culturele integratie in België

Verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van verzoekende partij bij [I.J.] (interim arbeid), maar houdt hier op niet-adequate wijze rekening mee.

Uit het loutere feit dat verwerende partij geen zicht zou hebben op het netto-inkomen dat verzoekende partij genereert uit zijn arbeid en uit het feit dat het hier om een tijdelijke tewerkstelling zou gaan, besluit verwerende partij dat de tewerkstelling van verzoekende partij (dat hij een tewerkstelling heeft wordt niet betwist) er niet kan toe leiden dat verzoekende partij zijn verblijfskaart kan behouden omwille van zijn economische situatie.

Nochtans is het feit dat verzoekende partij reeds geruime tijd tewerkgesteld is, zij het met tijdelijke contracten, wel degelijk zeer pertinent. Uit de motivering van verwerende partij volgt dat enkel een vaste dienstbetrekking met een voldoende hoog netto-inkomen in aanmerking zou komen wanneer de economische situatie van een betrokkene wordt beoordeeld. Zulks wordt evenwel niet bepaald in de wet. Dat verzoekende partij reeds lange tijd tewerkgesteld is, wijst er in ieder geval op dat hij in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast relativeert verwerende partij maar al te makkelijk de manier waarop verzoekende partij zich cultureel en taalkundig heeft geïntegreerd in België. Omtrent de gevolgde inburgeringscursus en de taallessen wordt nogal gratis gesteld dat deze opleidingen <verplicht zijn in België>. Los van het feit dat deze opleidingen verplicht zouden zijn, tonen zij in ieder geval aan dat verzoekende partij wel degelijk geïntegreerd is in België. Men kan bezwaarlijk stellen dat het volgen van de verplichte opleidingen, net in het leven geroepen om een vlotte integratie te bewerkstelligen, niet voldoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij niet voldoende in België zou zijn geïntegreerd... Verzoekende partij herhaalt daarbij dat hij al lange tijd actief is op de Belgische arbeidsmarkt, hetgeen ook meegenomen dient te worden in de beoordeling omtrent de sociale en culturele integratie in België.

Uit al deze elementen volgt dan ook dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden bij het nemen van haar beslissing, door de objectieve elementen en feitelikheden zoals ze naar voren komen uit het administratief dossier op zodanige wijze te interpreteren dat de interpretatie niet meer te rijmen valt met de objectieve elementen en feitelikheden zelf."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwoordt zijn middel als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze de in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet beoordeelt en besluit tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekende partij

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat een overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient te nemen, wat een zorgvuldig onderzoek naar alle elementen impliceert.

Zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt

Toelichting:

Verzoekende partij verwijst naar wat hierboven reeds onder het eerste middel werd uiteengezet.

Verzoekende partij herhaalt dat de bestreden beslissing stelt:

[...]

In de eerste plaats dient er opnieuw op gewezen te worden dat verwerende partij al te makkelijk verwijst naar het feit dat de moeder van verzoekende partij, mevrouw [B.V.D.B.], haar verblijfstitel werd ingetrokken.

Deze beslissing tot intrekking is namelijk eveneens het voorwerp van een procedure tot vernietiging bij uw raad.

In dit verzoek tot vernietiging werd geargumenteed dat mevrouw [B.V.D.B.] zich in een schrijnende situatie bevond cf. art. 42quater, paragraaf 4, 1ste lid, 4°. Verzoekende partij verwijst wat dit betreft naar wat supra onder het eerste middel reeds werd uiteengezet.

Door zich te steunen op de beslissing tot intrekking van het verblijf van de moeder van verzoekende partij, terwijl deze beslissing cf. bovenvermelde argumentatie manifest ongegrond is, houdt verwerende partij op geen adequate wijze rekening met de gezinssituatie van verzoekende partij. De beslissing is dan ook op manifest onzorgvuldige wijze genomen. Dit geldt te meer omdat verzoekende partij nog inwoont bij zijn moeder.

[...]

Ten tweede houdt verwerende partij, cf. bovenvermeld artikel, op een niet-adequate manier rekening met de economische situatie van verzoekende partij en haar sociale en culturele integratie in België

Verwerende partij verwijst naar de tewerkstelling van verzoekende partij bij [I.J.] (interim arbeid), maar houdt hier op niet-adequate wijze rekening mee.

Uit het loutere feit dat verwerende partij geen zicht zou hebben op het netto-inkomen dat verzoekende partij genereert uit zijn arbeid en uit het feit dat het hier om een tijdelijke tewerkstelling zou gaan, besluit

verwerende partij dat de tewerkstelling van verzoekende partij (dat hij een tewerkstelling heeft wordt niet betwist) er niet kan toe leiden dat verzoekende partij zijn verblijfskaart kan behouden omwille van zijn economische situatie.

Nochtans is het feit dat verzoekende partij reeds geruime tijd tewerkgesteld is, zij het met tijdelijke contracten, wel degelijk zeer pertinent. Uit de motivering van verwerende partij volgt dat enkel een vaste dienstbetrekking met een voldoende hoog nettoinkomen in aanmerking zou komen wanneer de economische situatie van een betrokkene wordt beoordeeld. Zulks wordt evenwel niet bepaald in de wet. Dat verzoekende partij reeds lange tijd tewerkgesteld is, wijst er in ieder geval op dat hij in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Daarnaast relateert verwerende partij maar al te makkelijk de manier waarop verzoekende partij zich cultureel en taalkundig heeft geïntegreerd in België. Omtrent de gevolgde inburgeringscursus en de taallessen wordt nogal gratis gesteld dat deze opleidingen <verplicht zijn in België>. Los van het feit dat deze opleidingen verplicht zouden zijn, tonen zij in ieder geval aan dat verzoekende partij wel degelijk geïntegreerd is in België. Men kan bezwaarlijk stellen dat het volgen van de verplichte opleidingen, net in het leven geroepen om een vlotte integratie te bewerkstelligen, niet voldoende zijn om aan te tonen dat verzoekende partij niet voldoende in België zou zijn geïntegreerd... Verzoekende partij herhaalt daarbij dat hij al lange tijd actief is op de Belgische arbeidsmarkt, hetgeen ook meegenomen dient te worden in de beoordeling omtrent de sociale en culturele integratie in België.

Door verscheidene objectieve elementen en feitelijkheden uit het administratief dossier op dergelijke kennelijk onredelijk wijze te interpreteren, schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.3. Beide middelen worden, gelet op verknochtheid, samen behandeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van de bepalingen van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De in de voorliggende zaak relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.5. In de bestreden beslissing wordt verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, omdat niet langer sprake is van diens gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon die hij heeft vervoegd in België. In dit verband wijst verweerder er op dat op 21 december 2023 de echtscheiding tussen verzoekers moeder en de Belgische referentiepersoon werd uitgesproken, waardoor er niet langer een familieband bestaat met deze Belgische referentiepersoon en evenmin een gezamenlijke vestiging. Verzoeker betwist dit niet. Op zich kon verweerder dus oordelen dat de situatie van verzoeker viel binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, tenzij hij kan aantonen dat hij zich bevindt in een van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van dezelfde wet. Verder diende verweerder bij het nemen van een beslissing om het verblijf te beëindigen op deze grond rekening te houden met de elementen van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker betwist hierbij ook niet dat hij – zoals wordt vereist in artikel 62, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – bij schrijven van 17 juni 2024 ervan in kennis werd gesteld dat een onderzoek werd gevoerd naar het al dan niet behouden van zijn verblijfsrecht, gelet op het gebrek aan gezamenlijke vestiging. Hij werd verzocht binnen de 30 dagen bewijzen voor te leggen van zijn huidige economische activiteiten of bestaansmiddelen, een recent OCMW-atteest en bewijzen van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig § 1, derde lid van dit wetsartikel. Dit schrijven werd verzoeker op 24 juni 2024 ter kennis gebracht en op 1 juli 2024 maakte hij verschillende bewijzen over aan het bestuur. Verzoeker betwist op zich niet dat hij in antwoord op deze brief alle volgens hem nuttige gegevens en stukken kon aanbrengen waarmee volgens hem verweerder rekening diende te houden bij het nemen van een beslissing inzake zijn verblijf en evenmin dat de bewijzen die werden voorgelegd correct worden weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft niet aan dat enig stuk dat hij voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt onterecht niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Dit blijkt alleszins ook niet uit de stukken van het administratief dossier.

2.7. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet in het geval van verzoeker niet van toepassing zijn, nu de gezamenlijke vestiging geen drie jaar heeft geduurd, hij geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België heeft en er geen elementen in het administratief dossier zitten waaruit blijkt dat hij een slachtoffer is of was van een bijzonder schrijnende situatie. Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

2.8. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift wel aan de verdere beoordeling in de bestreden beslissing te betwisten aan de hand waarvan verweerder, in navolging van het bepaalde in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, vaststelde dat niet blijkt dat de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België of nog de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, zich verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht. Meer concreet betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening hield met zijn gezinssituatie en met zijn economische situatie, alsook zijn sociale en culturele integratie in België.

Verweerder stelde allereerst vast dat er noch een leeftijdsgebonden noch een medisch bezwaar bestaat tegen een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht. De duur van het verblijf in België van iets meer dan twee jaar is volgens hem ook relatief kort, des te meer gezien verzoeker zijn hele jeugd en het merendeel van zijn leven in Brazilië heeft doorgebracht. Gelet op deze vaststelling wees verweerder er ook op dat het niet

onredelijk is om te stellen dat hij nog een zeker mate van voeling moet hebben de taal, de cultuur en de lokale gebruiken van Brazilië. Verweerder motiveerde nog dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht met betrekking tot de mate waarin hij nog banden heeft met Brazilië die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Wat de economische situatie en de elementen van sociale en culturele integratie in België betreft, hield verweerder rekening met het gegeven dat verzoeker als interimair tewerkgesteld is en benoemt hij dit zelfs als een positief element. Hij wees er wel op dat hij niet kan vaststellen hoeveel verzoeker thans verdient via de weekcontracten en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker oog heeft op een vaste tewerkstelling. De loutere tewerkstelling als interimair is voor verweerder onvoldoende om het verblijfsrecht te behouden, omwille van de in de tijd beperkte aard van de tewerkstelling en het gebrek aan informatie over zijn netto-inkomsten en een mogelijke vaste job. Verder hield verweerder er rekening mee dat een bewijs van vrijstelling inzake het volgen van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen werd voorgelegd. Hij wees op het verplicht karakter van een inburgeringstraject en op het gegeven dat het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijks leven. Bovendien merkte hij op dat niet blijkt dat verzoeker deze taallessen ook succesvol heeft afgerond. Hiermee toont hij volgens verweerder nog niet aan dat zijn integratie in België van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Voor wat het gezinsleven van verzoeker betreft, wees verweerder er op dat voor elk van zijn gezinsleden het verblijfsrecht evenzeer werd beëindigd. Verweerder stelde vast dat het de gezinsleden vrij staat om zich gezamenlijk elders te vestigen.

Gelet op al deze elementen, is verweerder van oordeel dat geen elementen blijken die eraan in de weg staan dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd.

Verzoeker betoogt in eerste instantie dat zijn gezinsleven niet correct in rekening is gebracht. Hij stelt dat verweerder *“al te makkelijk”* verwijst naar het gegeven dat het verblijfsrecht voor al zijn gezinsleden, en meer bepaald zijn moeder, werd ingetrokken. Hij wijst er op dat zijn moeder ook een beroep heeft ingediend tegen de beslissing een einde stelt aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat het aldus *“voorbarig”* is van verweerder om reeds te verwijzen naar het gegeven dat zijn moeder en zijn minderjarige broer en zussen geen verblijfsrecht meer zouden hebben.

De Raad wijst er echter op dat het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing in hoofde van verzoekers moeder en minderjarige broer en zussen werd verworpen bij arrest van 27 maart 2025 met nummer 324 201. Aldus blijft de beslissing die een einde stelt aan hun verblijfsrecht in het rechtsverkeer en kon verweerder er terecht naar verwijzen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat een beslissing van het bestuur wordt vermoed in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*), zodat verweerder geenszins *“voorbarig”* handelde door in de bestreden beslissing rekening te houden met een beslissing die op dezelfde datum in hoofde van verzoekers gezinsleden werd genomen.

In tweede instantie is verzoeker van oordeel dat er op een niet-adequate manier rekening werd gehouden met zijn economische situatie en met zijn sociale en culturele integratie in België. Hij wijst op zijn interim-tewerkstelling, benadrukt dat hij reeds geruime tijd werkt en betoogt dat de wet nergens vereist dat het om een vaste dienstbetrekking met een voldoende hoog netto-inkomen moet gaan. Het gegeven dat hij al enige tijd werkt, wijst er volgens hem op dat hij in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Verder is hij van mening dat verweerder *“al te makkelijk”* zijn integratie relateert door te stellen dat de Nederlandse lessen en het integratietraject verplicht zijn in België. Hij houdt vol dat hij sociaal en cultureel is geïntegreerd in België en dat dit ook blijkt uit zijn langdurige tewerkstelling.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet niet meer stelt dan dat rekening moet worden gehouden *“met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Voor zover verweerder de voorliggende gegevens correct in rekening brengt, beschikt hij bij zijn beoordeling inzake deze elementen over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid die slechts de redelijkheid als grens heeft. Door te motiveren dat de tewerkstelling niet rechtvaardigt dat verzoeker het verblijfsrecht behoudt hoewel hij niet langer voldoet aan de wettelijke voorwaarden hiervoor, met name omdat het slechts een tijdelijke tewerkstelling betreft, het onduidelijk is welke netto-inkomsten verzoeker hieruit genereert en niet blijkt dat hij uitzicht heeft op een vaste betrekking, heeft verweerder slechts een kennelijk redelijke invulling gegeven aan de zeer ruime beoordelingsbevoegdheid die hem ter zake toekomt. Het argument dat hij reeds enige tijd als interim werkt en zijn overtuiging dat hij hiermee heeft aangetoond in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, toont het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling alleszins nog niet aan. Verzoeker toont evenmin aan dat deze beoordeling op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Verzoekers betoog is evenmin van aard het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling inzake zijn sociale en culturele integratie in België aan te tonen. Verzoeker betwist het verplicht karakter van het inburgeringstraject niet en evenmin dat hij naliel een concreet bewijs voor te leggen dat hij daadwerkelijk de Nederlandse taallessen met succes heeft gevolgd. Bij gebrek aan overige bewijzen van een duidelijke sociale of culturele integratie in België, die ook niet volledig kan worden gelijkgesteld met een – zij het ook eerder beperkte (zie hierboven) – economische integratie, is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat geen sociale of culturele integratie in België blijkt die van die aard is dat het verblijfsrecht op zelfstandige basis moet kunnen worden behouden ondanks het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden.

Dit alles geldt eens te meer nu verzoeker niet betwist dat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat hij nog banden heeft met zijn land van herkomst en hij ook niet aanvoert dat er concrete redenen zouden zijn die hem verhinderen om zijn leven weer op te nemen in zijn land van herkomst en aldaar te werken om in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.9. In het licht van de voorgaande vaststellingen toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel en dit in de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS